

Arrest

nr. 260 934 van 21 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). De beslissing werd ter kennis gebracht op 27 mei 2021.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat K. BATI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in België aan in 2016 met een studentenvisum.

Op 31 oktober 2020 verstreek de A-kaart van verzoeker.

Met een schrijven van 3 maart 2021 werd verzoeker door de gemachtigde verwittigd dat zijn verblijf kon beëindigd worden als student indien hij na afloop van de studies het verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Verzoeker had immers geen enkel document binnen

gebracht voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning als student. Hij kreeg 15 dagen de tijd om elementen over te maken teneinde het behoud van zijn verblijf in België te verdedigen.

Op 19 en 23 maart 2021 richtte de toenmalige raadsman van verzoeker een antwoord op dit schrijven aan de gemachtigde.

Op 10 mei 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat de genaamde N. S., L. U.
geboren te D., op (in) [...] 1996,
van Kameroen nationaliteit,
verblijvende te K. [...] AALST
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument :

Overwegende dat betrokkene reeds in het academiejaar 2019-2020 zijn studies had stopgezet om naar werk te zoeken, maar dat de aanvraag voor een gecombineerde verblijfsvergunning geweigerd werd op 12/01/2021; dat betrokkene ook geen enkel credit behaalde in het academiejaar 2019-2020, en uit nazicht van het dossier eveneens blijkt dat betrokkene na 4 jaar Bachelorstudies slechts 55 credits behaalde.

Overwegende dat betrokkene geen inschrijvingsattest aan een onderwijsinstelling voor academiejaar 2020-2021, noch nieuwe bestaansmiddelen heeft voorgelegd, kunnen we hieruit besluiten dat betrokkene zijn studies heeft beëindigd of stopgezet en derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de wet van 15/12/1980 om een verder verblijf in België te bekomen ;

Bijgevolg voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student en bovendien is de A-kaart verstreken sinds 31/10/2020.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas in 2016 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 61, § 2 en 74/13 van de

Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel van het gelijkheidsbeginsel en van het “verbod op willekeur”.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat in essentie dat er aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu verzoeker na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

A. Grieven

1.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153) De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In weerwil van hetgeen de bestreden beslissing stelt kan er uit de loutere omstandigheid dat verzoeker zich niet opnieuw inschreef gedurende het academiejaar 2020-2021 niet zonder meer worden afgeleid dat hij zijn studies zou hebben stopgezet. De studies van verzoeker zijn bovendien allerm minst afgelopen. Verzoeker schreef zich omwille van de Covid-19 pandemie niet opnieuw in en diende eveneens op zoek te gaan naar werk teneinde de verderzetting van zijn studies te kunnen bekostigen. Een verblijf van vijf jaar kan in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt bovendien niet worden aanzien als een verblijf van tijdelijke aard. Ook enige tewerkstelling wordt hem door de bestreden beslissing ontzegd.

2.

Het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Het vertrouwensbeginsel houdt meer bepaald in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, moet invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel nu verzoeker reeds sedert 2016 in België verblijft via legale weg teneinde er te kunnen studeren. Indien men na vijf jaar een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis brengt, schendt men diens legitieme verwachtingen en wordt hij verhinderd het doel van zijn verblijf in België verder te verwezenlijken, met name het afwerken van zijn studies.

3.

Het gelijkheidsbeginsel vereist met andere woorden dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten worden behandeld. In de praktijk is het immers vaststaand dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een tijdelijke staking van studies die nog niet afgewerkt of afgelopen zijn.

4.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de verzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken. Zo dient er te worden vastgesteld dat de studies van verzoeker niet afgelopen zijn, verzoeker naar werk op zoek ging om zijn studies te bekostigen en het langdurig verblijf van verzoeker in België niet in overweging werden genomen.

5.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing beweert, is de duur van het verblijf in België van verzoeker wel van die aard dat het de banden met het land van herkomst verliest. Verzoeker kwam immers naar België op heel jonge leeftijd, m.n. op 20 jaar, vandaag is verzoeker bijna 25 jaar en werd het doel van het verblijf dat hem werd toegestaan nog niet verwezenlijkt. Verzoeker heeft in die vijf jaren tijd met België een duurzame band opgebouwd en er een privé-leven opgebouwd dat enerzijds bestaat uit zijn studies en anderzijds uit zijn sociaal gebeuren. Verzoeker het land uitwijzen komt bovendien in die omstandigheden neer op een onmenselijk behandelen. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

6.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de bovengenoemde bepalingen.”

Verzoeker geeft eerst de definitie van de materiële motiveringsplicht en meent dat de motieven niet draagkrachtig zijn en hem niet in de mogelijkheid stellen om te toetsen of de bestreden beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Verzoeker meent dat uit de omstandigheid dat hij zich niet opnieuw heeft ingeschreven gedurende het academiejaar 2020-2021 niet afgeleid kan worden dat hij zijn studies heeft stopgezet. Deze studies zijn niet afgelopen. De redenen die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt om aan te tonen dat het om een tijdelijke staking van de studies gaat, is de Covid-19 pandemie en het feit dat hij werk moest zoeken om zijn studies te bekostigen. Verder meent verzoeker dat een verblijf van vijf jaar niet kan worden beschouwd als een tijdelijk verblijf.

Vervolgens geeft verzoeker de definitie van het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel. Hij acht deze beginselen geschonden omdat hij sedert 2016 in België op legale wijze studeert. Verzoeker mocht na vijf jaar de legitieme verwachting hebben dat hij zijn doel verder zou mogen verwezenlijken, nl. zijn studies afwerken.

Verder geeft verzoeker de definitie van het gelijkheidsbeginsel en meent hij dat het in de praktijk blijkt dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van tijdelijke staking van de studies dezelfde beslissing wordt gegeven.

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde zorgvuldig te werk moet gaan. Hij geeft de definitie van het zorgvuldigheidsbeginsel en voert hij aan dat zijn studies niet afgelopen zijn, dat hij naar werk ging zoeken om de studies te bekostigen en wijst hij ook op zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker meent dat hij wel de banden met zijn herkomstland heeft verloren omdat hij naar België kwam op de leeftijd van 20 jaar. Thans is verzoeker bijna 25 jaar en is het doel van zijn verblijf, nl. zijn studies, nog niet verwezenlijkt. Het privéleven met België bestaat uit studies en “zijn sociaal gebeuren”. Daarom schendt de bestreden beslissing ook de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Volgens verzoeker is de gemachtigde op willekeurige wijze overgegaan tot het nemen van de beslissing.

Beoordeling

De Raad kan zich vinden in de theoretische definities die verzoeker geeft van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het onderzoek naar het respect voor die beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen waarop de bestreden beslissing steunt.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde artikel 58 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidde artikel 61, § 2 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° *wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;*

2° *wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;*

3° *wanneer hij zelf of een lid van zijn gezin bedoeld in artikel 10bis, § 1, dat met hem samenleeft, financiële steun genoten heeft, verleend door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarvan het totaalbedrag, berekend over een periode van twaalf maanden die voorafgaan aan de maand waarin het bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, meer dan het drievoudige bedraagt van het maandelijks bedrag van het bestaansminimum, vastgesteld overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum en voor zover die hulp niet werd terugbetaald binnen zes maanden na de uitkering van de laatste maandelijksse hulp.”*

Uit voorgaande wetsbepalingen blijkt dat verzoeker voor een verblijfsmachtiging als student onder meer een attest moet voorleggen van een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59 en het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit. De gemachtigde stelde vast dat verzoeker geen inschrijvingsattest voor het jaar 2020-2021 heeft voorgelegd, noch nieuwe bestaansmiddelen. Verzoeker betwist dit niet want hij stelt dat hij zich inderdaad niet heeft ingeschreven voor het jaar 2020-2021 aangezien hij moest werken om in zijn onderhoud te voorzien. Hiermee toont hij ook niet aan dat hij wel over bestaansmiddelen beschikte, die toelieten dat hij kon studeren. De Raad kan dus, anders dan verzoeker laat uitschijnen, op basis van het betoog in het verzoekschrift niet vaststellen dat de gemachtigde een verkeerde feitenvaststelling heeft gedaan of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat uit het zich niet inschrijven voor het academiejaar 2020-2021, niet kan afgeleid worden dat hij zijn studies heeft stopgezet. Bovendien stoelt de gemachtigde zijn conclusie van het stopzetten van de studies niet op dit enkele motief. Hij wijst er eveneens op dat verzoeker geen enkele credit behaalde in het academiejaar voordien, nl. 2019-2020 en gedurende 4 jaar Bachelorstudies slechts 55 credits behaalde. Dit in acht genomen, samen met het niet voorleggen van bestaansmiddelen leidt tot de conclusie dat verzoeker zijn studies heeft beëindigd en niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist ook de motieven niet dat hij geen enkele credit behaalde in het academiejaar 2019-2020 en gedurende 4 jaar Bachelorstudies slechts 55 credits behaalde. De Raad ziet niet in waarom verzoeker zich omwille van de Covid-19 pandemie niet kon inschrijven aangezien er wel degelijk digitaal les gegeven werd. Waar verzoeker aanhaalt dat hij diende te werken om in zijn onderhoud te voorzien, blijkt uit de te vervullen voorwaarden dat het moeten voorleggen van voldoende bestaansmiddelen het studeren niet in de weg mag staan. Artikel 60, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde immers op het ogenblik van de bestreden beslissing: *“Bij het onderzoek van de middelen waarover de vreemdeling beschikt, wordt rekening gehouden met de inkomsten die hij zich kan verschaffen door het wettig uitoefenen van een winstgevendende werkzaamheid buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.”* De tijd die

normaal aan studie moet worden gewijd, moet aldus gevrijwaard blijven indien een student zelf inkomsten wil verwerven. Uit het dossier blijkt overigens dat verzoeker in het verleden steeds over een tenlasteneming van een garant beschikte om aan de bestaansmiddelenvereiste te voldoen. Verzoeker licht niet toe waarom die tenlasteneming niet kan worden verdergezet.

Anders dan verzoeker aanvoert, was het verblijf van verzoeker wel degelijk tijdelijk van aard aangezien het altijd beperkt is geweest tot de duur van de studies, hetgeen ook blijkt uit de A-kaarten die verzoeker verkreeg en die telkenmale voor de beperkte duur van een jaar werden verlengd. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Evenmin blijkt een schending van het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker wordt geacht te weten aan welke voorwaarden zijn verblijf als student verbonden is. Bijgevolg kon hij in redelijke mate de gevolgen inschatten van het zich niet meer inschrijven voor het academiejaar 2020-2021, van het niet voorleggen van bestaansmiddelen evenals van het feit dat verzoeker in 2019-2020 geen enkele credit behaalde. Het loutere feit dat verzoeker sinds 2016 in België verblijft, betekent niet dat de gemachtigde, in weerwil van de wettelijke voorwaarden, moet aannemen dat verzoeker verder in België kan verblijven om zijn studies af te werken, als hij zich niet eens inschrijft voor studies. Evenmin kan aangenomen worden dat de gemachtigde enige toezegging of belofte heeft gedaan dat verzoeker zou kunnen verder verblijven in België zonder te studeren en aan de andere wettelijke voorwaarden die daarmee gepaard gaan te voldoen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel kan in geen geval aangenomen worden.

Waar verzoeker aanhaalt dat er een vaststaande praktijk zou zijn waarbij een tijdelijke staking van de studies niet altijd aanleiding geeft tot een bevel om het grondgebied te verlaten zoals in casu, wijst de Raad erop dat voor de afgifte van de bijlage 33bis de gemachtigde ook steeds nog een onderzoek behoort te doen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Volgens die bepaling wordt rekening gehouden met de gezondheidstoestand, het gezinsleven en het hoger belang van het kind alvorens een verwijderingsbeslissing op te leggen. Het hoeft geen betoog dat die beoordeling voor elke persoon verschillend kan zijn en dus kan aanleiding geven tot de vaststelling dat er andere beletselen zijn, die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan. Hoe dan ook licht verzoeker zijn bewering op geen enkele wijze concreet toe, zodat de Raad niet kan nagaan of gelijke situaties toch ongelijk werden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Anders dan verzoeker tot slot aanvoert, kan in geen geval aangenomen worden dat het feit dat verzoeker een terugkeerbesluit naar zijn herkomstland wordt opgelegd, nadat hij vijf jaar in België heeft verbleven om er te studeren en hij hier mogelijks sociale banden heeft opgebouwd, als een onmenselijke behandeling kan worden beschouwd in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het niveau van hardheid voor het bereiken van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM is in geen geval bereikt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op een familie- en gezinsleven en op het privéleven beschermt, dient verzoeker minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8.

Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad niet aannemen dat hij omwille van zijn verblijf sedert 2016 in het Rijk, de banden met zijn herkomstland heeft verloren. Verzoeker kwam pas op zijn twintig jaar naar België, zodus heeft verzoeker het grootste deel van zijn leven niet in België doorgebracht. Verder wijst verzoeker enkel vaag op "de duurzame band" die hij met België heeft opgebouwd door er te studeren en door "het sociaal gebeuren". Verzoeker toont zijn sociale banden op geen enkele wijze concreet aan zodat niet kan aangenomen worden dat een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aannemelijk gemaakt. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing

op redelijke wijze de belangenafweging gemaakt in het licht van het door verzoeker aangehaalde privéleven door erop te wijzen dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is de band met het herkomstland te verliezen. Verzoeker wist inderdaad, zoals de gemachtigde verder motiveert, dat de machtiging tot verblijf steeds beperkt was tot de duur van de studies. Een schending van artikel 8 van het VRM blijkt evenmin.

Tot slot stipt de Raad aan dat op geen enkele wijze kan aangenomen worden dat de bestreden beslissing blijkt geeft van willekeur. De beslissing is op afdoende wijze gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 61, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel of van het "verbod op willekeur" blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES